

Комунизмът се понесе като призракъ по цѣла Европа, троновѣтъ изтрѣпнаха, духовенството се сплаци, прѣдставителитѣ на собствеността четѣха днитѣ на своето добруване. Цѣлиятъ зълъ гений на Европа, отъ Петербургъ до Миланъ и отъ Цариградъ до Лондонъ, настрѣхна прѣдъ всемирната опасностъ, и прѣди да изпусне послѣдно дихание, показа своята злина да убива и да мжчи. Малкитѣ крале, които нищо не губѣха, защото никой ги не закача, показаха своята сервилностъ. Въ Ромжния тая сервилностъ се излѣ върху бѣднитѣ глави на комуниститѣ, които се въртѣха около Ботйова. Всѣки можеше да говори свободно всичко противъ Комуната и комуниститѣ, но всички бѣха длъжни да хулятъ. Хулетѣ! въ хулитѣ е послѣдната опора на старитѣ сили. Млъкнете! извикалъ Ботйовъ на червивитѣ уста. Въ кафене „Франция“, кждѣто рѣдко стѣпялъ, защото не стѣпяли хора отъ неговата черга, случайно попадналъ прѣзъ май мѣсець, или нарочно влѣзналъ тамъ, защото подчулъ да се хули Комуната. — „Баби! вие смѣете да петните паметта на вашитѣ спасители? Комуната е новия миръ и въ нейно име ще паднатъ бждащитѣ жертви“.

Спорътъ билъ голѣмъ и пакъ свършилъ съ бѣля.

Ботйовъ трѣбвало да дава джувапъ за своята откровенностъ, за личнитѣ си убѣждения. — „Господине, вие днесъ сте го прѣкалили. Не стига дѣто ви търпимъ на земята си, но сте сѣднали да защищавате вагобонтитѣ, и да заразявате орталъка съ вашитѣ утопически идеи. Докато не сме ви показали пжтя, бждете по-благоразумни“.

Ние не искаме да прѣвувеличаваме значението на фактитѣ, ала все пакъ трѣбва да кажемъ, че досега не се намѣрила ржка, която да запуши устата на българския поетъ.

Борба му била обявена отъ всѣкждѣ: отъ богати, отъ невѣжи, отъ власть, и отъ цѣлата сволачъ на